

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyanthea, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Febris

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

SENTENTIAE POETARVM.

Quid. 2. Pont. 3.

Conuenienti hominum est, hominem seruare voluptas, Et melius nulla queritur arte fauor.

Quid. 3. Pont. 9. Scribentem inuadit ipse fauor, minuitq; laborem: Cumq; suo crescenti pectore seruet opus.

SENTENTIAE PHILOSOPHORVM.

Optatum volui placere populo: nam quæ ego scio non probat Quod probat populus, ego nescio. Quis enim placere potest placere virtus? Malis artibus popularis fauor acquiritur, in te illis facias oportet: alioquin non probabunt, nisi ueritate. Senec. 28. epist.

Multum autem magis ad rem pertinet, qualis tibi videaris, quam qualis sitis. Sicut mirante clamor & plausus obstreperunt: si foret uterque laudauerit, quid ego tui miserar, cum sciam, quæ tuam fauorem ducat? Ibid.

Quam multis placeas, sed quamlibet stude. Maximum ideo quod non vult melioribus placere, sed pluribus. Ibid. in epist. 2. Quæstio est amor multitudinis mouetur ipsa fama, & opinione. Beneficentia, fidei, iustitiae, omniumq; earum virtutum, quæ ad manifestum diuina morum, ac facilitatem. Etenim quædam sunt, quæ bonum decorumq; dicimus, animos omnium natura de se ipse dicit commouere. Cic. in lib. de Offic.

APOPHTHEGMATA.

Quidam dicitur, se multos quidem alere liberalium artium doctoribus, non quod illos admiraretur, sed quia per illos ipse ad honorem esse vellet. Sciebat, populum de illis, tanquam de deo, magnifice sentire, & hac persuasione callide abuteretur ad conciliandum sibi multitudinis fauorem. Simili arte etiam illi principes quidam alunt in palatiis suis viros eruditissimos, quos ad suam opinionem venerabiles, ut populus arbitretur honoris gratia pleraque. Erasimus, lib. 5. apoph. ex reg. & Imp.

Alexander Magnus, cum fauorem suorum civium suscipere cuperet, largitionibus eos corrupit. Verum cum hæc opinio non suam parentem delata esset, filium illico accessit, & ex reuerberibus obiurgauit. Quæ re malum, o fili, ratio in istam partem te conuertit, ut res cuperes tibi fauere, quos pecunia tibi deuinisti?

Celebratur Glauciæ dictum in Metellum. Vilius Tiburte, corema in palatio. At cors villa solet esse conuicta. Notat autem illum, quod multos sibi cibo largitionibus conciliaret. Idem alius verbis Libo obiecit Galba. In corte alunt, in obsequio domestica. Erasimus, lib. 5. apoph.

Quidam dixit, eum, qui primus populo Rom. dedit largitionem, exiti causam illi fuisse. Vnde Cæsar Augustus ait, quando de tollendis huiusmodi largitionibus inuenerit, quæ sunt, qui donis emuntur: quæ si minuas, ingens murmuratio, sed ito grauis oritur. Ibid.

Antaxerxis regis gener, quem ab irato rege reiectus deest. Quem admodum, inquit, suppuratorum digiti, quos numerum unum, nunc vnum tantum possunt ponere: sic etiam nunc quidvis pollent, nunc quam minimum. Olim quibus dicitur ratio, quem admodum nunc calculus. Plur. 116.

Postquam Publius Mimus in scena superasset omnem Libanium, ita pronunciauit: Fauente tibi Cæsare videri Libani a Syro. Publius enim conditione seruus, natione Syrus. Longè a tergo relinquitur, qui fauente iudice superatur.

SIMILITVDINES.

Quidam corpora lumen solis exceptum suo fulgore argenti atq; illustrant: Ita quidam aliorum fauore commendantur suis dotibus eos commendat. in Moraliib. Conf. antist. Ut ventinaus: sic fauor mouet ingenia.

Ut bilanx in eam vergit partem, vnde plus accipit: ita quidam nunc hunc, nunc illi fauent, qui plurimum det, non cuius sit optima. in Similib.

HEROGLYPHICA.

Qui Oculum fauoris & beneficentia signum dicant: hunc verum aspicere, significare, se propitium & benignum. Videmus enim apud Maronem, vbi aspicit Libya deserta, Regiam rite quietum accipere. n Teucros autem, quos in astra tenet. Hunc vero fauorem, qui per Oculum, Theologi nostri gratiam vocant. Pier. Valer. lib. 33.

Vide supra in loco de Beneficentia.

Febris.

LOCI BIBLICI.

Febris percipiuntur præceptorum Dei violatoris, Deut. 28. 22. Febris quidam leuatur. Matth. 8. 15. Ioan. 4. 50. Febris est calor non naturalis, qui in corde accensus, per venas & artus in totum corpus denatur, sitim accendit, non nisi noxia appetens, vires debilitat, facultates siue actiones naturales impedit. Species febris quam plurimæ. Græc. πυρετός, intemperies calida totius corporis. Hebr. קדחת, a verbo קדח, accensus est, effertur. vnde Lev. 26. 16. & Deut. 28. 22.

PHILOSOPHORVM PLACITA.

De Febris. Dial. cxiii.

Francisci Ferrarcho.

D O I.

Febris æstus. R. Æstus hic aut tempore finiendus, aut frigitur, utrumvis fecerit, bene erit. D. Febris virgo. R. Omnis hic contra naturam motus, plus habet impetus, quam diuturnitatis, & sæpe duorum facti alterum, aut corpus expurgat, aut animam absoluit. D. Febris tencor. R. Non longum teneberis, expecta. Cito te vel sanum oportet esse, vel liberum, utrumq; optimum. D. Febris laboro. R. Illico requiesces: Natura cum morte configit, operire exitum duelli, prope est hora vel hinc te morbo, vel omni- bus exemptura. D. Febris ardeo. R. Minus mali est corpus arde- dere, quam animum, de quo præcedentes tuæ septem proximæ sunt querelæ. Quid si ardor alterius salubris est alteri? Quid si hic ar- dor, quamuis asper optabilis est? quantum denique boni est præ- sentis vitæ mala breui gustu perennis admoerere supplicii, vt infi- nitas amaritudines declinare studeant, qui tam grauitur paucis ho- ris amaritudo tolerant, atque his angustis discent illas euadere, quibus nec phyticus, nec herba medebitur, nec dies criticus, nec mors quidem. D. Febris vrer. R. Vermium cibis excoquitur. Ferre alius viri, cui toties alia vita sunt, & de supplicio consilium cape, ex quibusdam malis remedia conflantur. Sæpe paruus dolor ac præsens, vt venturæ ac grauib occurreret, admonuit, fuitque vitis, qui molestus erat. Felix incendium, breue, quod æterni refri- gerii causa est. D. Febris exerceor. R. Eris iam bonæ valetudinis æstimator idoneus, vos homines Dei dona, nisi amissa, vel intermis- sa non nocitis, ingratus genus. D. Febre vexor importuna. R. Diu simul esse non potestis. Nemo diu ardet, aut illa te deseret, aut tu illam.

Vide Egritudo, Morbus.

Felicitas.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

FELICITAS, Græcè εὐδαιμονία, in Hebr. אשכנח, & εὐδαιμονία, in Hebr. אשכנח, felix dicitur. Est autem felicitas quædam operatio animæ per virtutem perfectam. secund. Aristot. lib. 1. Ethic.

Felicitas est, quod vitam sufficientem, optabilem, ac nullius indigam præstat. secundum eundem ibid.

Felicitas est virtus in vita perfecta. Idem lib. Maior. Mor.

Felicitas est virtutis operatio, & usus quidam perfectus. secund. Arist. lib. 7. Polit.

Felicitas est operatio quædam secundum virtutem perfectam operantem exterioribus bonis. secund. Arist. 3. Ethic.

Felicitas est vel forma secunda cum virtute, vel perfe sufficientia vitæ, vel tuta vita, & iucundissima, vel possessionum facultas, & corporis vires cum factiua, conferuatiua, amplificatiua horum vitute. secund. Arist. lib. 1. Rhet.

POETICAE SENTENTIAE.

Boet. 3. 12.

Felix qui potuit boni Fontem visere lucidum: Felix qui potuit graui Terra soluere vincula.

Boet. 1. 1.

Qui me felicem toties iussit, astu amici est Qui cecidit, stabili non erat ille gradus.

Tibull. 36.

Vos ego nunc moneo, felix quicumque doloris Alterius desces posse carere tuo.

Plautus